

Politik och moral

En dramatisk höstriksdag har börjat. Den snabbt förvärrade ekonomiska krisen, som sträcker sina verkningar över stora områden av produktionslivet, har fått starka politiska återverkningar. De borgerliga partierna har framfört kraftfulla krav på åtgärder för att öka konsumtionen, få igång investeringarna och förbättra sysselsättningen. Som naturligt är angriper de problemen från olika infallsvinklar – men grundtankarna är desamma. Man kan alltså hoppas att de enar sig kring en i huvudsak gemensam linje.

Inför regeringens handfallna och otillräckliga krisprogram frågar sig många om ett nyval kan bli aktuellt. Regeringen skulle kunna fällas om kommunisterna gjorde gemensam sak med den borgerliga oppositionen. Att de åtminstone på en punkt borde ha starka skäl att rösta med de borgerliga är givet; de bedriver nu en riksomfattande namnlistekampanj med krav på sänkning av moms på livsmedel. Men troligen aktar kommunisterna sig för att störta sina socialistiska kusiner. Med sina 4,8 % av väljarkåren ligger de så nära den ödesdigra 4 %-spärren att de knappast vågar utsätta sig för risken att på arbetsplatserna mötas av en socialdemokratisk hämnandeagitation för att de störtat en »arbetarregering». I så fall kan de lätt helt åka ur riksdagen – och den risken lär hr Hermansson inte taga. Han stöder nog som hittills hr Palme, som blir allt fastare låst vid sin oheliga allians till vänster.

Vi har alltså sannolikt att räkna med en förbittrad debatt men knappast nyval. Vad

bör vara oppositionens huvudlinje i denna debatt, som blir början till den stora attacken i 1973 års valrörelse.

Det är gott och väl om oppositionen kan få allmänheten att inse att den förda ekonomiska politiken – och EEC-frågans skötsel – varit så till den grad inkompetent att det är berättigat att tala om grovt vanstyrelse. Det är naturligtvis också viktigt att de borgerliga partierna kan ge konkreta besked om den nya politik, som är nödvändig, och göra den begriplig och trovärdig.

Men det finns en annan linje, på vilken regeringen också bör angripas med alla de resurser, som de borgerliga partierna kan förfoga över i riksdagsdebatten, i pressen, i möteskampanjer och i broschyrer. Oppositionen bör göra klart för det svenska folket att regeringens stora försyndelse är att den medvetet fört väljarna bakom ljuset – helt enkelt för att till varje pris behålla den politiska makten. Kritiken mot regeringen bör utformas inte bara som en teknisk kritik för dess vanskötsel av uppgiften att styra landet. Den bör fastmer gälla den nästan otroliga moraliska feghet, som präglat regeringspolitiken under de senaste två åren. Folk måste få veta att 100 000 människor går arbetslösa därför att hr Palme och Sträng varit för rädda att i tid säga sanningen om den ekonomiska utvecklingen. Tvärtom har dessa herrar systematiskt undanhållit allmänheten sin egen kunskap och sina egna verkliga bedömningar av den hotfulla ekonomiska utvecklingen för att förgylla utsikterna och lugna ner oroade människor.

Inte minst svårartat är det storstilade be-
drägeri mot väljarna, som den Strängska
skattereformen representerar. Dess faktis-
ka innebörd belyses närmare på andra
håll i detta häfte. Socialdemokraterna, en-
kannerligen regeringen, bör läras förstå att
politik inte bara är en fråga om makt,
utan i en demokrati också om moral. Ett
aningslöst förtroende får icke missbrukas
på sätt som sker. Och när så sker måste
de ansvariga politikerna ställas vid skam-
pålen.

Detta är något helt annat än den per-
sonförföljelse av politiska förtroendemän,
varöver hr Palme på senaste tiden så bit-
tert har klagat. På den punkten har han i
någon mån sig själv att skylla. Han har
medverkat till att driva fram en personkult
kring sig själv, och sådant kan leda till
obehagliga bakslag. Men vi instämmer
med honom såtillvida att personlig förföl-
jelse av politiska förtroendemän är ovär-
digt i en demokrati och bör brännmärkas
som en form av otillåten terrorkrigföring.

Vad vi angriper är naturligtvis inte hrr
Palme och Sträng som människor utan de-
ras agerande som politiker och den brist
på ansvarskänsla, som de visat. Ett klar-

läggande härav borde alldeles särskilt vin-
na gehör hos ungdomen. I svensk politik
med dess många yrkespolitiker har det ut-
brett sig en alltför tolerant inställning till
ohederlig politisk taktik. Socialdemokra-
ternas hänsynslösa metoder har varit den
avgörande orsaken till denna moraliska ni-
våsänkning. Folk tröttnar till sist på att
reagera mot övergrepp och cynism. Hos de
stora skaror av ungdom ur alla åsiktgrup-
per, som i dag tar ställning för politiska
ideal framförallt av moraliska motiv, bor-
de rimligen en skarp reaktion uppstå mot
det lättsinniga maktpolitiska spel, som lett
till att hundratusentals människor förorsaka
svåra bekymmer och försänker än flera
i dyster passivitet inför en framtid, som
de inte ser bjuda något hopp om förbättring.

Den socialdemokratiska politiken har
fört Sverige in i ett skede av förskräckan-
de snabb ekonomisk, social och kulturell
nedgång. Regeringen har torpederat det
svenska välfärdssamhället, för att själv få regera. Den har inte haft
den moraliska styrkan att tala sanning –
dess anseende bland allmänheten bör bli
därefter.